

Magnus Jansson
Magnus Opus

X. Oktober

1/10 2008, drama:

/---/

M: Det faller svart snö.

J: Kan det vara...

/---/

1/10 2008, roman:

/---/ När det blev rysk konjak /---/

1/10 2008, diktsamling:

1.

Nu tar det verkligen emot

2.

Att få sova

3.

Rysk konjak. Ack ja ...

2/10 2008, drama:

/---/

M: Nu är det mycket som böjer av och tar sig nya riktningar. Det är till exempel på väg att bli helt andra matpriser. Det märkte vi allra först. Sedan kom det här med att höja räntorna och att varsla människor. Då blir det liksom en annan inriktning, menar jag. Det böjer av: Alltså tänkesätten. Det kommer andra idéer som inte kanske är så genomtänkta (nästan inte alls faktiskt) men som är nya. Eller i alla fall så skiljer de sig. Böjningar. Kort och gott.

/---/

2/10 2008, roman:

Ett händelseförlopp

Det är en person i början som heter Krets i efternamn. Han går ut genom en dörr – närmare bestämt sin egen ytterdörr. Han bor nämligen i ett eget hus och har alltså en egen, privat utgång. Det börjar så. Han är arg redan från början. Varför vet man inte och man får aldrig veta det heller. Det hör inte hit.

När Krets har kommit ut så är det för att gå till jobbet. Han jobbar på kontor men dit hinner han inte idag eftersom han möter en annan person som hindrar honom genom att berätta några hårresande nyheter: Det har hänt en stor olycka i staden och polisen har spärrat av hela innerstaden. Det är sant och Krets förstår det. Därför vänder han tillbaka till sitt hus, går in genom dörren och låser om sig. Det är inte någon idé att försöka låtsas som om ingenting har hänt.

Nu kunde man tro att Krets skulle sätta igång med att försöka meddela sitt kontor att han inte kan komma. Men det gör han inte. Han förstår att det inte finns någon annan på kontoret idag. Och om det skulle göra det så är den personen säkert redan medveten om vad som har hänt och bryr sig inte om att fundera över huruvida just Krets ska komma idag eller inte. Allt det där förstår Krets genast. Nej, Krets stannar hemma och gör inga försök att meddela sig med omvärlden.

Istället går han ut i köket och kokar sig en kopp te och brer smör på några skorpor som han sedan lägger på ett fat. Han bär ut tekoppen och skorpfatet till sin fåtölj i tv-rummet. Han slår på tv-n. Medan han dricker sitt te och äter sina skorpor tar han del av en extrasändning av ett nyhetsprogram. Där berättar man så utförligt man kan om vad som har hänt.

Så här är det: Någon har försökt spränga ett stort hål i stadens torg. Anledningen är mycket oklar, men det finns spekulationer om att det är ett "vansinnesdåd". Det ordet återkommer hela tiden. Man menar alltså att det inte finns någon rationell orsak. Krets tänker att det mycket väl kan vara på ett helt annat sätt. Han är ju arg redan från början och nu känner han att det inte är så svårt för honom att förstå att man kan vilja staden något ont. Det skulle kunna vara hur rationellt som helst, tänker han.

När Krets har avslutat sin extrafrukost går han tillbaka ut i köket och sätter sig vid köksbordet. Det är ovant för honom att vara tvungen att fundera över vad han ska göra. Det finns inte någon riktigt given riktning upplever han. /---/

2/10 2008, diktsamling:

Lögn

Den som ljuger

har sanningen alldeles invid sig.

Tillgänglig inom sig.

*

Men den som tror sig tala sanning

vet väldigt lite om sanningen

och lögnen. Det är alltid tänkbart

att det man säger är osant.

*

Man kan inte heller ta reda på vad som är sant.

Det står inte i några böcker och det finns inte

någon man kan lita på.

*

Alltså måste det finnas något annat skäl att tala

än att säga sanningen: Vi talar ju hela tiden.

Kanske vill vi bara visa att vi har hört vad

någon annan sagt? Tal är svar på tal.

(Det är bara när vi ljuger som vi vet vad som är

sant. Kanske är lögnen det enda som är något

annat än artighetsfraser.) Lögnaren är sanningens

skyddsvakt. Var stolt över dina lögner eftersom
de gör sanningen åtkomlig!

3/10 2008, drama:

/---/

Falkgren: Jamen för helvete! Fäst den där borta. Jag orkar inte hålla i här så mycket längre.

Sonja: Ja, jag ska försöka. Ta det lugnt. Så där ja. Nu. Nu är det klart. Du kan släppa nu.

Falkgren: Ah, skönt. Det var i sista sekunden.

/---/

3/10 2008, roman:

/---/ Man hade kallat honom "valkrets" och skrattat. Det gjorde honom ursinnig att bara tänka på det. Visserligen var det rätt längesedan nu. Men sådant där sitter kvar som en beläggning i rörsystemet. Det värsta var att han hade förlorat så mycket genom att inte kunna hålla sitt humör i styr. Det där kunde han komma att tänka på nästan när som helst och i känsliga lägen var det alltid han själv som förlorade mest. Koncentrationen svek honom till exempel en gång när han var på en anställningsintervju. Det var hösten -85 och han hade tänkt sig avancera till marknadsavdelningen. Intervjuaren hette Colliander. Han frågade om Krets hade några egna synpunkter på sin egen "karaktär". Det var ett känsligt läge i intervjun. Krets förstod att nu gällde det att svara rätt. Plötsligt kom det där minnet över honom: "Vi kan ju kalla honom för valkrets" De var inte dummare än att de hade ett behov av att vara originella och variera sig. Det var bättre än fetto och tjockis.

Hela fokuseringen rann av honom som vatten på en gås och han hummade och harklade sig istället för att komma med en klockren och säker kommentar till Colliander. Fan, det var klart att han inte skulle få jobbet. Den dagen satt han hemma hela kvällen och spritade ärter och grämde sig. Ärterna lade han i frysen för att ta fram vid behov och minnet av intervjun kletade sig fast i raden av följdreaktioner av de där mobbarnas fantasiskapelse.

/---/

3/10 2008, diktsamling:

Oh lord

vi är här i din vård!

*

Åh Gud

sänd mig ett bud.

*

Min Herre

nu kan det inte bli värre.

4/10 2008, drama:

Två små fåglar på en gren

Roller: Den kvinnliga artisten, Den manliga artisten

Scenen: Utanför studion. Alltså på gatan. Men man ser dörren, eller entrén, till själva studion.

Den manliga artisten: Ja, hej då och tack för idag! Jag tycker att det var riktigt snajdigt.

Den kvinnliga artisten: Jaha. Ja, ja. Vi säger väl det då. Hej då.

(Den manliga artisten går sin väg)

Den kvinnliga artisten: Nu ska vi se här! Äntligen kan jag tala fritt en stund. (hon ser sig omkring som för att kontrollera så att ingen hör henne. Hon plockar fram ett paket cigaretter och tänder en)

/---/

4/10 2008, roman:

/---/

Vi håller tyst alla fyra. Vi som sitter i soffan tittar på tv:n och försöker undvika varandra. Jag tänker att det vore intressant att veta om de andra någonsin säger något dumt. Om de har dåliga dagar där det slutar med att deras familj måste huta åt dem. Sedan går de till jobbet och låtsas som ingenting. Stirrar sig igenom dagen och säger tre eller fyra väl valda repliker som passar in i sammanhanget. /---/

4/10 2008, diktsamling:

Triumf att finnas till

En plötslig skräckattack... Vad känner de andra?

Jag måste ut ur järngreppet.

Smärtan

Och nu är det inte så lätt heller. Det

fortsätter att vara besvärligt.

Dagen svalnar

Mellanspel och andning:

- Vad är det? – Jag vet inte.

Det är väl ett mörker som vi har väntat på. Tyvärr finns det inte något annat. I olika delar av världen:

Toscana, Bryssel, Split

Ja....

4/10 2008, kommentar:

Det är en gråkall oktobermorgon. Jag stiger upp tidigt och ger mig iväg ut i skogen. Det är det sista uppbrottet för många fågelarter. Koltrastarna är svårt grälsjuka i undervegetationen. En rödhake rullar sig i det ännu-icke-frostnupna gröngräset. Det skulle vara roligt att se en domherre idag. Rödhake och domherre. Det går liksom inte ihop.

5/10 2008, drama:

Glitter och blänk

Roller: Bergslagsgubben, Ett Tänkande Fruntimmer, Nattportieren

Scenen: En samlingsal i Folkets hus i Norberg. Det är tomt så när som på de tre rollerna. Bergslagsgubben vankar rastlöst kring medan Ett Tänkande Fruntimmer och Nattportieren sitter på varsin stol långt från varandra. De tycks vara de enda åhörarna. Det är alldeles tyst.

Bergslagsgubben: (mumlar för sig själv) Fan i Norberg! Ingen kommer. Ingen kommer mer än de där två. Det hade man just kunnat tänka sig. Vi kommer alltid – hon och jag, sa han en gång när jag pratade me'n. (Stannar. Tar ett beslut och går rakt fram till Nattportieren) Va' ska vi fan ta oss till? Det kommer ju inte en jävel. Jag har ju sagt det hundra gånger att vi måste för helvete sluta med de här föredragen!

Nattportieren: Så, så. Ta det nu lite lugnt. Än finns det tid. Det är ingen skada skedd. Vi är ju här. Hon och jag. (Vänder sig och tittar mot Ett Tänkande Fruntimmer) Se, så förväntansfullt hon sitter där och gör inte en fluga förnär. Man kan se saker från olika perspektiv: Å ena sidan är det en *liten* publik och å andra sidan *är* det en publik. Ingen skada skedd. Vi gör ingen skada.

Bergslagsgubben: Fan. Du säger samma helvetes ord varenda gång. Och nu, nu är det jag som ska ta smällen. Hur fan tror du att det känns? "Hjärtligt välkommen säger vi till vår gäst i kväll... denochden... bla, bla, bla..." (paus) Och jag ska säga dig en sak: Du kanske kan slinka in här på väg till jobbet – men alla andra människor sitter hemma och pustar ut nu. Efter sina jävla jobb. Har du tänkt på det nångång, din jävla pappskalle?

Nattportieren: Och *hon* då? Varför kommer hon hit, tror du? Jo: För hon är ett Tänkande Fruntimmer. En som törstar efter bildning. En som får för lite där hon är. Till vardags alltså, menar jag.

Bergslagsgubben: Ja, varsågod och slingra dig så jävla mycket! Jag skiter väl i henne.

Nattportieren: (lätt förnärad) Ja, ja. Du skiter ju i alla du, din kanalje. Jag förstår inte varför du fortsätter att komma hit? Om det nu är så eländigt alltihopa?

Bergslagsgubben: Det ska du ta och skita i, tycker jag. Det har du fan inte med att göra.

(Ett Tänkande Fruntimmer vänder sig sakta åt de två människens håll och tittar på dem. De tystnar.)

Natt portieren: (viskande) Oj, det var en lång blick det där. (till Bergslagsgubben) Ta dig nu samman!

/---/

5/10 2008, roman:

/---/ att få i sig kålsoppan. Men sedan, efteråt, tänkte han att det var ändå bra att vara mätt. Så att man orkade. Det var inte en liten sak att klippa häcken mellan Gården och allmanningen, det skulle nog ta hela dagen.

Molnen hade skingrats och solen tittade fram. De blekgula höstlöven låg i oordnade anhopningar överallt och han tänkte att snart är det idé att börja räfsa löv också. Han kastade en blick uppåt och konstaterade att det inte var speciellt mycket kvar av lövverken uppe i trädkronorna. Men idag blåste det för mycket. Idag skulle häcken klippas. Räfsandet kunde bero till någon kommande hög, vindstilla höstdag med lite frost i gräset. Det spelade ingen roll. /---/

5/10 2008, diktsamling:

1.

Jag tror minsann att hjärnan är full
av krollsplint idag. Det är den.

Man kan undra om det finns någon gnista
som kan tända på ett sådant åbäke?

2.

(sånglängtan)

Varken tappat eller malet,
varken klokt eller galet.

Käppar och klot – ingen bot.

3.

Det skulle knastra så trevligt när vi tände på.
Ett gnistregn kanske till och med? Inte

trodde vi att det skulle gå så illa. Inte
trodde vi att hela skogen skulle brinna.

Det trodde vi inte var möjligt, helt enkelt. Inte
trodde vi att hela skogen skulle brinna upp. Inte

att hela marken skulle bli svart och förbränd.
Nej, verkligen inte. Det var inte *det* vi ville.

Nej, vi ville ha en liten eld som *puttrade*. Liksom
puttrade trevligt och varmt framför oss. Liksom

en fyrbåk i natten.

6/10 2008, drama:

Te i små koppar (monolog)

Roller: Herrn

Scenen: I läsfåtöljen vid läslampans sken. Herrn sitter med en bok och en kopp te.

Herrn: Det var en röst som sade åt mig i drömmen: "Gå ut med din hund och drick ditt björnbärste i små koppar." Det var inte illa presterat av det undermedvetna! Visserligen har jag ingen hund men det skulle inte alls vara olikt mig att ha en. En lurvig figur som jag tog med mig på en kvällspromenad varje kväll. Och sedan när vi kom hem skulle jag koka en kanna björnbärste och dricka det, kopp efter kopp, i små koppar. Hunden skulle rulla ihop sig framför mina fötter och jag skulle sitta där med en bok och mitt te. Varje kväll samma sak. Är ut och år in. Det skulle vara ungefär som det är nu – fast alltid.

(Herrn reser sig och går fram till fönstret)

Herrn: Jag är ett enda stort svek hela jag! Jag är urgröpt av min egen svekfullhet. Jag undrar... Hur ska det sluta?

(Herrn går fram och tillbaka i rummet mellan fönstret och fåtöljen)

Herrn: /---/

6/10 2008, roman:

/---/ Det är roligt och intressant när man börjar se mönster i livet! Eller förresten: Det är inte alls roligt, men lite intressant. Ibland. När tolvtaget passerat och man inte kan sova, då är det bästa att stiga upp och läsa något. Jag läser helst dikter. Massor av dikter av olika poeter från hela världen. Vilken egendomlig rikedom om man tänker efter. Små poem fulla av visdomsord från alla världens hörn och från olika tider. Tusentals år passerar på några timmar. Men märkligt nog blir man till slut trött. Även ett så angenämt sällskap blir tröttande i längden.

Sedan är det bara att gå till sängs igen och sömnen kommer, som man brukar säga, som en befriare. Man blir kvitt med tillvaron för en tid. /---/

6/10 2008, diktsamling:

1.

När det bara är gamla äpplen kvar
och lukten av höst sprider sig i luften:

Då är det inte juste att tala illa om
Berättelserna. Mer ojuste än vanligt.

2.

Det är vattensjukt på åkrarna trots
solskenet. Jorden har slutat intressera sig

för regnet. Den är ovillig att suga
i sig mer. Vattnet ligger villrådigt kvar

och speglar himlen. Stubben står stilla
och obenägen runt omkring.

(Små speglar och stora)

3.

Päron är den ruttnaste frukten. Inget
kan förfaras som ett päron. Turligt nog

har jag inget päronträd i min trädgård.
Krattan behöver aldrig fastna i den sortens

slem.

7/10 2008, drama:

Pion

Roller: Jonas, Mikael

Scenen: Jonas och Mikael kommer i bil till sommarstugan. De kliver ur bilen och blir stående på grusgången upp mot huset. Det är skymning och höst. I bakgrunden hörs ljudet av stora vagnshjul som rullar fram på en väg.

Jonas: Ska vi inte gå in direkt? Det tar tid att värma upp den här kåken och det kommer att bli en kall natt.

Mikael: Åh, det är skönt att få andas lite frisk luft. Herregud, jag har suttit inomhus i evigheter nu. Men du har kanske rätt.

Jonas: Det var skönt att åka ifrån jobbet idag. Jag retar mig så förbannat på mina arbetskamrater ibland. De har ett sådant behov av att markera sin närvaro hela tiden. Aldrig att de bara kan jobba på och ge fan i omgivningen. Det hade varit en lättnad.

Mikael: Hur menar du då? Det förstår jag inte.

Jonas: Jo, till exempel: En av cheferna har ett fotografi som föreställer honom själv vid dörren. Vad är det för jävla idé. Om man vet hur han ser ut så behövs det inte och om man inte vet hur han ser ut så får man ju se honom när man kommer in i rummet. Det räcker väl?

Mikael: Men hallå! Är det så farligt? Nu retar du väl upp dig på småsaker ändå?

Jonas: Nej, det tycker inte jag. En annan har satt upp en liten skylt där det står "Varning – kärring". Hur kan hon? Vad är det för behov man har när man gör så? Sen är det blomkrukor och fotografier på barnen och allt möjligt.

Mikael: Vad är det för fel på det då? Har du inga sådana där markörer själv?

Jonas: Nej, egentligen inte. Jag har en anslagstavla och den hatar jag. Men den satt där på väggen när jag flyttade in. Skulle aldrig komma på tanken att ta ner den.

Mikael: Du är en konstig typ du.

Jonas: Näe, det tycker inte jag. Jag tycker det är de andra som är konstiga. Nu går vi in och eldar.

Mikael: Okej. Titta! Där står en pion. Har du planterat den?

Jonas: Skojar du?! Driv inte med mig är du snäll...

(Mikael och Jonas går in i huset.)

7/10 2008, roman:

"/---/ med mest gråa hår i hela världen.” Det var inte riktigt så lätt att förstå vad hon menade eller varifrån hon fått den tanken. När man bara är tre år gammal är nästan allt man säger gåtfullt för omgivningen. Det är fortfarande ovant att den där lilla varelsen talar överhuvudtaget. När vänjer man sig vid nya röster? /---/

7/10 2008, diktsamling:

1.

Han som bygger

sätter alla saker på sin rätta plats.

Utan ritning. Så kan man också

leva: Utan ritning. All tillfredsställelse
kommer ur förvisningen om att man gör det som ska göras.

2.

Kan man lossna ohjälpligt?

3.

Och i källaren är det fuktigt och kallt. Här ligger gamla säckar med fjolårspotatis kvar och ruttnar i stillhet. Syltburkar i rader. Och så golvet som är av cement: Ett litet pansar mellan jorden och taket - av jord. Här händer det ingenting häpnadsväckande: Inga plötsliga slag, ingen blixtn från klarblå himmel, inga överraskningar. Kanske står det en tom drickaback längst in i ett hörn. Man ser inte så tydligt. Det är skumt. Om dörren slog igen skulle det bli helt beckmörkt här inne. Hur – blir – man – glad – igen?

8/10 2008, drama:

Scenen: Bergslagsgubbens son är ute på promenad. Han går på en stig genom landskapet någonstans utanför Norberg.

Bergslagsgubbens son: (talar för sig själv) Jag säger nu att det är vackert häromkring: "Det är vackert häromkring". Och nu säger jag att det känns lite löjligt att tala för sig själv men att jag gör det i varje fall: "Det känns löjligt att tala för sig själv men jag gör det ändå". Jag ska försöka gå promenader varje dag har doktorn sagt. Jag gör som han säger. Nu säger jag att det är tur, på sätt och vis, att jag blev sjukskriven: "Det är på sätt och vis tur att jag blev sjukskriven". /---/

8/10 2008, roman:

/---/ och ringde till polisen för att fråga om man skulle få böter om de upptäckte att man gick på fel sida av vägen.” Det var ju ganska korkat. Polisen har väl annat att göra än att svara på sådana meningslösa frågor, tänkte jag. Men lite nyfiken blir man ju onekligen ändå. Det finns ju många sådana där regler som vi bryter mot ständigt och jämt. Tänk om polisens spaning skulle inriktas på sådant? Plötsligt åkte man fast för att ha cyklat på fel sida och så får man böter. Eller så kommer de på att man har släpat hem några sådana där röda plogpinnar som man har hittat i diket. Och polisen säger: ”Nej, du! Det där är förbjudet. Det är statens egendom. Nu blir det finkan.” Eller så hoppar det fram en myndig konstapel bakom en tall just när man bryter en färsk grankvist och börjar rya om att det är ett brott mot allemansrätten. Det skulle kanske löna sig? Massor av böter skulle det bli i vart fall. /---/

8/10 2008, diktsamling:

1.

Nu är jag så trött att jag kan skriva
vad som helst: Nyss tänkte jag

en hymn i ett slags Hölderinstil. Jag
måtte inte vara riktigt klok.

2.

Det är trettio grader varmt i skuggan!
Man måste hålla sig stilla och vänta ut

den här värmeböljan...

(Äsch, jag skojade bara.)

3.

Nu skulle man ha haft en sonett-
byggsats. Lego-versionen:

Bygg din egen Beatrice! Ett antal
rimpar medföljer.

9/10 2008, drama:

DNA och mutationer

Roller: Snarberg (biolog bosatt i Norberg), Nattportieren, Bergslagsgubbens son

Scenen: Inne på Elsa Anderssons konditori i Norberg. Det är lördag eftermiddag till exempel i april. Det är åtminstone vår i luften.

Snarberg: Jaha, det var väl det jag hade att säga. Är det någon som har några frågor?

Nattportieren: Jösses vad intressant! Det är ju mycket av det här som man aldrig har hört förut. Eller hur? (vänder sig till Bergslagsgubbens son)

Bergslagsgubbens son: Jo, det kan jag hålla med om. Men en del känner jag nog igen från gymnasiet. Biologin där... vi fick läsa om (Nattportieren avbryter)

Nattportieren: Nej! För min del var det odelade nyheter alltsammans. Tänk att herr Snarberg har gått och lärt sig allt det här. Det öppnar nya dörrar, minst sagt. Jag kan ännu inte säga vad det kommer att leda till, men... Ja, det bara snurrar i huvudet!

Snarberg: Så, så. Inte är det väl så revolutionerande. Allt detta är ju gammal skåpmat egentligen.

Nattportieren: Ja, det är lätt för dig att säga. Men inte fick jag någonsin, under min skoltid, läsa om sådana här saker. DNA och – vad hette det nu igen?

Bergslagsgubbens son: Naturligt urval, kanske?

Nattportieren: Ja, just det: Naturligt urval. Det är ju häpnadsväckande vad docenten kommer med här.

Bergslagsgubbens son: Ja men jag undrar en sak. Hur är det med mutationerna. Dem fick vi inte höra så mycket om?

Snarberg: Ja, men de händer ju hela tiden, det är ju självklart. Massor av mutationer varje sekund, faktiskt. Just nu, inne i din egen kropp... (Nattportieren avbryter)

Nattportieren: Åh! Så pass?! (till Bergslagsgubbens son) Hörde du? Massor i sekunden...

/---/

9/10 2008, roman:

/---/ En annan gång kanske. Vi kan ju försöka börja om. Eller rättare sagt, vi måste börja om. Det är det enda möjliga. Jag kan berätta om spårvagnarna då, till exempel. Hur vi åkte spårvagn varje dag fram och tillbaka till skolan. Det var i Berlin i början av 30-talet och jag hade just fått min första skolväska som var min egen. Gud vad jag var stolt över den! Jag vet att åtminstone halva klassen var avundsjuk på mig. Den riktigt lyste i vårsolens sken... Avundsjuka... Så var det alltså. Det var alltså *det*. Så var det. /---/

9/10 2008, diktsamling:

Heidegger

1.

Människorna i mina romaner
talar sällan om Heidegger.

Det är ett faktum.

2.

Det var något om en eka. Och
en barndom. Hur man såg på
stranden från två håll. På olika
sätt beroende på om man fick
låna båten – eller inte.

(*Bodø*)

3.

(Det är så där med allting, jag blir så förbannad: Inte nog med att man ska försöka skriva en massa litteratur – man ska skriva om Heidegger också hela tiden. Överallt dyker det upp folk som säger: ”Skriv vad du vill”, ”Gräv där du står!”, ”Känn efter – vad är det som är *du?*”, ”Skriv om Heidegger!”... Jag vet inte vad jag ska skriva. Jag har ju inte läst en rad av karln.)

10/10 2008, drama:

Råa skinn

Roller:

Scenen: Utanför slakteriet. En lastbrygga.

En som har praktiserat hela dagen på slakteriet: Jo, mors; det kan du tro!

En som har jobbat på slakteriet i några år: Vadå! Det är väl självklart att man ska gå med i facket. Vem har sagt något annat?

En som har jobbat trettio år på slakteriet: Jag! Ni ungdomar fattar ju ingenting. Därinne (pekar in mot slakteriet) Därinne hänger kropparna på rad. Och vilka knivar sen. Jag säger bara det...

/---/

10/10 2008, roman:

/---/ mildare ju längre tiden gick. Snösörjan var kanske inte något ideal när man skulle ut på vägarna. Det förstod ju var och en, men det var det som var själva essensen. /---/

10/10 2008, diktsamling:

1.

Och nu, med ens

hade vi kommit till den japanska filmen:

Vi såg den ena efter den andra.

Bra allihop, tyckte vi.

2.

Det lite osunda med att vara ansvarig...

3.

Och så det där med att vara iskall. Det
ligger inte för mig. Som man brukar säga.

11/10 2008, drama:

I tråg med råg

Roller: Heidegger, Lars i Kuja, en hälsovårdsinspektör från Kristianstad

Scenen: Det är på X2000-tåget från Lund mot Stockholm. Sen lördagseftermiddag i restaurangvagnen.

/---/

11/10 2008, roman:

/--/ Hesperiderna och alla de andra. Jag skulle gå efter mjölk och så halkade jag så svårt. Det blev mjölk överallt och när jag skulle resa mig slant jag med handen i en sjö av mjölk. Jäklar. Efter en stund ringde telefonen och jag svarade inte. Inte andra gången heller. Jag kände att jag hade andra saker för mig – att jag var upptagen.

Jag kom att tänka på en reklamslogan som jag hade sett på en affischpelare i Lund för några år sedan. Bilden föreställde en liten fräknig pojke i femårsåldern. Han satt vid ett frukostbord och såg ut att trivas med den stora tallriken gröt som stod framför honom. Ovanför bilden stod det: "Gröt suger!". Lustigt, nuförtiden betyder ju "suger" något dåligt, om jag har förstått det hela rätt. Men den där lille killen levde i en annan värld. Det var hans kropp som sögs till gröten. Varför vet jag inte, egentligen. /---/

11/10 2008, diktsamling:

*

Tolv trastar i en tröstlös trave.

*

Tre trevliga trapetser för trevlig träning.

*

Tråkigt trä trilskas i tröskan.

12/10 2008, drama:

Hot (som het på engelska alltså)

Roller: Rebecca och Sanna

Scenen: Drottninggatan i Stockholm. Vid femtiden på eftermiddagen en fredag. Fullt av folk. Rebecca och Sanna går tillsammans. Mot strömmen.

Sanna: "Yeah move it, yeah, you think that you're looking hot"!!

Rebecca: Va?

Sanna: Äsch, det var inget...

/---/

12/10 2008, roman:

Kapitel ett

Först reser man två regler och någon måste förstås hjälpa till med att hålla i. Annars rasar det. Sedan lägger man en tredje regel ovanpå och spikar fast med några långa spikar (hur många tum vet jag inte). Och sedan då? Jo, jag tror att man tar nästa regel (som man har sågat i samma längd som de andra två stående reglarna) och så ställer man den bredvid de andra två. Jävlar! Då upptäcker man att man inte har något att spika fast den i. Det är bara att ta ned de andra och slå isär alltihop.

Nästa gång man försöker så tar man och sågar till en lång överliggare som räcker hela vägen. Men om det ska fungera så måste man förstås ha ordnat med underlaget så att man kan spika fast alltihop i något där nere också. Sedan är ju frågan vad som händer när man släpper taget? Rasar det? Troligtvis. /---/

12/10 2008, diktsamling:

1.

Finns det platser som borde skonas från litterär gestaltning?
Och varför i så fall?

2.

(Nu är det så där igen: Jag måste försöka skriva färdigt på några minuter.)

3.

Man har straffat författare på olika sätt i alla tider: De skriver ju misshagligheter.
Men hur är det med läsarna: Blir de någonsin straffade för att de läser "fel" saker?
Ja, så klart. Det ena är väl inte bättre än det andra.

13/10 2008, drama:

Utstad

Roller: En man

Scenen: En gata vid en park. En man kommer gående. Han går, men han gör också ibland underliga rörelser med armarna. Han vrider på huvudet, men inte för att se efter något speciellt. Som om rörelsen var en besvärjelse. Som om rörelserna var besvärjelser. Vad är det han gör?

/---/

13/10 2008, roman:

Kapitel ett

Det är ett grått fält. Upptill, i kanten går det en spricka och på den andra sidan är det mer gulgrått. Under, och runt, det gråa fältet är det rött i olika, liksom flammiga, nyanser. Det är också fläckar av smuts som står upp ur ytan. De har kommit till senare än själva färgen. Ungefär en meter under det gråa ligger ytan i skugga och jag antar att det tar slut där nere någonstans. Till höger – bortom det röda, flammiga – finns ett rutnmönster. Det ser ut som ett hönsnätstängsel ungefär. Det ligger en grön ton över rutnätet och ytterligare en bit till höger, kanske ett par decimeter, förlorar sig även det i skugga. /---/

13/10 2008, diktsamling:

1.

Det jag har minst erfarenhet av är nog
öar. Jag kan inte påminna mig att jag
har varit på någon ö någonsin.

2.

Jag har flutit omkring i vattnet –
mest hela livet. Det har varit ganska
kallt ibland, men jag simmar bra och
jag har förstånd nog
att följa med strömmen.

3.

Nu tornar det upp sig, må jag säga!
Vid horisonten: Det är svart och så
stiger det upp som ett bubblande skum
av moln. Åskmoln.

4.

(I själva verket befinner jag mig i skogen.)

14/10 2008, drama:

Den främmande boken

Roller: En frågande röst och en svarande röst

Scenen: I förgrunden ett slags altare. En lång vit duk hänger ned på sidorna och skymmer sikten. På altaret ligger en tjock bok i gammalt brunt band. Rösterna kommer från bakgrunden, bakom altaret. Man ser ingen människa.

Den frågande: Vad är boken?

Den svarande: Jag vet inte. Den ser främmande ut. Jag vet inte riktigt vad jag ska svara.

Den frågande: Hur ser boken ut?

Den svarande: Jag får försöka beskriva den: Den ligger på bordet där framme. Den är tjock och brun. Kanske är det en Bibel. Men jag ser inga symboler eller så.

Den frågande: Vad använder man boken till?

Den svarande: Jag vet inte det heller. Jag är inte säker. Kanske ska en präst läsa i den under gudstjänsten. Jag tror att det kan vara så. Eller också ska man inte läsa i den. Den kan vara en symbol för sitt innehåll. Den ska ligga där och representera, så att säga.

/---/

14/10 2008, roman:

/---/ flamsigt. Och sedan orkade vi inte mer så vi gick ut istället. Det var kallt. Förbannat kallt och vi ångrade oss (åtminstone gjorde jag det) och tänkte att vi borde gå in igen genast. Men det gjorde vi inte. Istället gick vi ned mot parken. /---/

14/10 2008, diktsamling:

Tre dikter om ”nu går det inte längre – det finns ingenting kvar” – känslan

I.

I Skåne är det svåra vintrar, tror jag.
Det är lika mörkt som på andra platser,
men dessutom har Skåne problem med
att vara utan ljus. (Så är det inte överallt.)

”Jag vill tända ljus. Men jag orkar inte svara
på frågor.”

”Jag vill lyssna på musik. Men jag vill inte
störa någon.”

Åh, det är nog ändå tur att man inte bor i Skåne:
Med alla problem som de har där nere. Utan ljus.

I Skåne blåser vinden ut alla ljus, det är
jag nästan säker på.

II.

(Vad spelar det för roll om det är Axel
eller Victoria som har skrivit ur mörkret?)

III.

Sen kväll som välter över i natt. I natt
vill månen vara en illusionist som

lurar av tiden all ära och redlighet.

Det blir svårt att se på, för oss som är vakna ännu.

I början kanske man tror att den ska klara sig:
Den slinker förbi de runda formerna, kilar

omkring som en skogsmus på jakt efter skydd,
drar sina streck hit och dit i ett virrigt mönster.

Allteftersom blir det svårare för den. Det är som om

månen visar sitt rätta ansikte nu. Allt är runt.

Och så plötsligt är det stopp!

(Det är inte *bara* det att månen är rund, den går i cirklar också. Det vet man ju numera alldeles

säkert.)

15/10 2008, drama:

Three easy steps

(musikal-komedi i tre akter)

Roller (in order of appearance):

Jörgen, 19 år och ingenjörstudent
Mina, 18 år och flöjtist i en stor orkester
Nardus, en man på gatan
Margit, mor till Jörgen
Sten, far till Jörgen
Pastor Labello, präst i katolska kyrkan
Herr Kroton, ordförande i universitetets disciplinnämnd
De tre köpmännen:
Graan, försäljare av krollsplint
Noot, försäljare av kontorsmateriel
Stoor, innehavare av musikaffär
Två orgelbyggare
Herr Noström, kantor
Lars, Jörgens och Minas son
Två brandmän
En folksamling (kören i tredje akten)

Första akten

Scenen: En vardagseftermiddag utanför Universitetet. Jörgen in från vänster med raska, målmedvetna steg. Mina in från höger, trippande i högklackat. De möts mitt på scenen. Bugar sig lätt ceremoniellt mot varandra. Vänder sig därefter mot publiken och brister ut i sång.

/---/

15/10 2008, roman:

Oktoberfjärilar

Kapitel ett

I kanalerna pågick upprensningsarbetet efter sommaren. Män med håvar på långa stänger promenerade längs stränderna och fiskade fingerfärdigt upp alla de spillror som sommarens aktiviteter lämnat efter sig. Där fanns bitar av tyg från de mångfärgade flaggor som barnen brukade ha att vifta med under festen som firades till minne av stadens grundläggande. Någon håvade upp ett nummer av Grindvakten, stadens kyrkliga blad, som brukade försäljas av konfirmanderna i samband med deras högtidliga inlemmande i den kristna gemenskapen i slutet av juni. Men mest var det förstås vanliga anonyma sopor som till exempel cigarrfimpar, plastpåsar, godispapper, burkar och flaskor. En och annan cykel och kundvagn fick baxas upp för hand. Därtill var håvarna för vecka naturligtvis. /---/

15/10 2008, diktsamling:

Hur har vi haft det?

*

(utgångspunkt husdjur)

Fiskar

Kaniner

Sköldpaddor

En katt (men den var inte min)

En hund (den var inte heller min)

Det sitter en hel värld fastklistrad under varje husdjursetikett. Tusen gånger större än själva djuret.

*

(drömspelsversionen)

”Vi ställer väckarklockan på fem minuter. Äggklockan, menar jag förstås. Så!
Nu får du gunga i fem minuter. Och sedan är det din tur.”

Vi springer runt bordet och slår på bollen med våra handflator. Sedan är rasten slut.

”Nu är det din tur att gunga. Vi ställer äggklockan (fast det är egentligen en väckarklocka).
Så! Nu kan du gunga. Och sedan är det din tur.”

Nu sover jag, hopkrupen i bilens baksäte. Jag får sova hur länge jag vill, ända tills vi kommer fram. Men då måste jag vakna och finnas med bland de vakna. Sedan får jag somna igen.

Vi springer runt bordet. Det är rast, nu igen. Bollen slår emot våra handflator. Och så springer vi igen.

”Nu är det din tur igen. Vi ställer väckarklockan, äggklockan menar jag, på fem minuter. Så!
Nu får du gunga. Sedan är det din tur.”

*

(iterativer)

/---/

Ett pärlband av måltider som aldrig bryts. Toalettbesök.

Styrelsemöten att gå på, böcker att läsa, ibland ris – ved – massabitar – att bära.

Kända rutiner och så ibland hemska obegripligheter plötsligt. Och inte minst de molande hemskheterna, med sina långa böljande rörelser – som pulser: Hundar, tandläkarbesök, dödar och pinsamheter.

/---/

16/10 2008, drama:

/---/

- Vad ska jag ta mig till?

- Gå och ta hand om livet.

16/10 2008, roman:

/---/ i nedre. Och som jag sade igår, vi hinner knappast /---/

16/10 2008, diktsamling:

1.

Fonter i skabröst tempo

2.

Nu är det en konflikt mellan konst och liv...

3.

Fort, skynda.

Hinna.

17/10 2008, diktsamling:

1.

En farbror och en till farbror.
Stjärnorna gnistrar verkligen över dessa.
Nu går de sin väg, var och en – tillsammans.
En sårad av en åsikt och en annan
övergiven. Den gamle tänker:

”Vilket arsel, jag hatar honom...”

Den obetydligt yngre tänker:

”Åh, jag älskar henne ännu...”

2.

(Jonas)

Å den ena sidan:

Boktravar, stearinljus, och en sådan där
rock med kapuschong. Stort skägg. Djupt
i tankar. (Stumfilm)

Å den andra sidan:

Kvitton, tidningar och en telefonkatalog där alla
barnens skolkamrater samsas i form av sina adress-
uppgifter. De grå tinningarnas charm, rakapparat. Och så
en indisk saga i översättning, halvläst...

3.

Hegel kräver oss på en förklaring som
han redan artikulerat alldeles själv.

Det handlar om att saker smälter ihop
och att nya konflikter uppstår – men:

Det är alltid lika betydelsemättat som
tidigare – för att inte säga ännu mer

betydelsemättat.

17/10 2008, drama:

Edvin och Henry

Roller: Edvin (den äldre), Henry (den obetydligt yngre)

Scenen: Edvin och Henry vandrar tillsammans (faktiskt kan man säga så) ned genom staden mot Centralen.

Henry: Ja, vi är så tacksamma för att du kom hit. Det har jag kanske sagt förut, men...

Edvin: Ja, det var roligt att vara här. Jag undrar bara ibland.

Henry: Ja?

Edvin: Jo, jag tänkte bara, den där... Han som tyckte att "strukturerna kvarstår och att de har förmåga att utvecklas", du vet vem jag menar?

Henry: Ja, jo, Karl ja. Du ska inte bry dig om det egentligen. Han är ofta så där. Det är något som vi själva tycker är ganska jobbigt – eller hur man ska uttrycka sig.

Edvin: Nja, jag tycker om invändningar. Eller kanske inte "tycker om" precis. Men jag är inte ovan vid det. Ändå var det något med den här – Karl, hette han så – Det var så *deprimerande*, på något sätt. Jag vet inte.

Henry: Äsch, bry dig inte om det. Det var inget... Ingenting alls... (tänker: Herregud! Måtte hon komma tillbaka till mig...)

/---/

17/10 2008, roman:

/---/ för att inte förtala Marmeladov. Det är verkligen inte lätt att veta hur det skulle gå till. Men själv vet jag bara att jag har en djup sympati för honom, eller kanske inte precis för honom, utan för själva betingelserna han lever under.”

Jag hade svårt att följa med i det fortsatta samtalet, men jag förstod att det var en sådan där situation som sällan infinner sig, när allt kommer upp i ljuset och för en gångs skull är det som om allt är på riktigt. /---/

18/10 2008, drama:

Tillåter oss att vara glada

Roller: Nutritionsexperten Lisa Larsson, Kavalleriofficeren Gustaf Fredén,
Övergödningsforskare Leif Blomberg

Scenen: På bussen mellan Uppsala och Västerås. Pendlare sitter och halvsover här och där. Lisa Larsson har varit och föreläst för kommunanställda i Västerås om hur man ska tänka om sitt näringsintag. Nu är hon less och längtar hem till sin man och sina barn. Gustaf Fredén har för första gången rest med buss till Västerås för att besöka en gammal släkting. En gumma som han börjat intressera sig för alldeles för sent i livet. Hon bor på ett hem för dementa. Han är besviken eftersom han hade trott att han skulle kunna få reda på några viktiga detaljer om sitt eget ursprung. Hon borde veta, om någon, tänkte han sig. Leif Blomberg är bara trött. Han var i Stockholm idag (han reser dit nästan varje dag från sitt boställe i södra Närke där han bor med hustrun Katarina, de tre barnen och hunden Krokus som han älskar minst lika mycket som sin laptop och sitt CV. Idag har han dock missat tåget och har beslutat sig för att åka via Uppsala, hur dumt det än kan verka, rent geografiskt.

/---/

18/10 2008, roman:

/---/ kan nog heta vad som helst även i Sverige, tror jag. Självt har jag fått veta att jag har en avlägsen släkting som hette Rote i förnamn. Hur sannolikt låter det? ”Kom in och ät, lille Rote...” I efternamn hette han faktiskt Grandinson och det är ju inte så märkligt. Men, *Rote Grandinson* är verkligen ovanligt. Han hade en liten gård på västgötaslätten i mitten av 1800-talet enligt jordaböckerna. Det enda jag vet, förutom att vi är släkt, är att han aldrig fick några barn och att han hade en kulturhistorisk vurm som tog sig uttryck i att han ristade runor i olika stenar på sin egen mark. De där stenarna blev ett slags fuskminnesmärken med tiden. Man skrattade och glömde alldeles att vårda dem så som man gör med riktiga runstenar. /---/

18/10 2008, diktsamling:

Det stora, mörka närmar sig
och stöter emot.

Förstörda är livets ådror –

Och jag hade en dröm:

*

I en väldig fart tog mig en ande

med till de trakter som

vi kallar Ekvatorialia. Där:

En salt vind genomblåste oss i

många dagar. Till slut var vi

blästrade. Och bländade.

*

Kejsaren hälsade mig välkommen och

visade sina odlingar. Alla bugade sig för

både mig och kejsaren, hela tiden.

(Vad är det som händer med oss?)

”Kål är den bästa grödan, alltid kål.” Så

sade han till mig.

(Vad är det som händer med oss?)

*

En stor brådska bröt ut –

och små barn förolyckades. Palatset

stod i spillror. ”I sina spillror” och alla, utom jag,

grät stora, pärlande tårar över barnen som för-
olyckats. Jag tvingade mig att säga ”JAG”

*

Det blev en aska, en aska som

i alla tider

har varit det som

återstått.

*

19/10 2008, drama:

Älskade svårigheter

Roller: Jonas och Mikael

Scenen: Hotellrum. Natt. Tv-flimmer från ett hörn. Jonas och Mikael ligger utsträckta i varsin hotellsäng med kläderna på. Inte ens skorna har de tagit av sig.

Jonas: Jag tycker inte om litteratur som är lätt att förstå. Det är värre än en alltför enkel lärobok till exempel. Den kan åtminstone fungera som en repetition och man kan gott sig åt att man redan kan det där. Men poängen med litteratur är att försöka gestalta det "svåra", det som nästan inte går att förstå.

Mikael: (nästan sovande) Mmmm, det låter förträffligt, hördudu...

Jonas: Du måste väl också reta dig på romaner (det gäller nästan alltid romaner) som är så där tröttsamt upptagna av att förse dig med möjligheter att känna dig slug? Då skriver man från helt fel utgångspunkt! Den sortens slughet är ju meningslös: "Just då reste sig en man upp från sängen och X förstod att detta var Y:s mördare – slut på kapitlet. Jaha, jag undrar så vem det kan vara, men jag tror att jag vet...". Om man låter bli att konstruera så där och istället skriver som ämnet kräver – då kan det bli stor konst. Det är inte fult att misslyckas med att förstå, det är bara att försöka igen och igen och igen. Det gäller både författaren och läsaren.

Mikael: Jojo, det är så sant som det är sagt. Kan du förresten vara snäll och slå av tv-n? Jag orkar bara inte.

Jonas: Visst, visst. God natt! (Han hasar sig upp och stänger av tv-n. Det blir svart.)

19/10 2008, roman:

/---/ det mest skorrade "rrrrrrr" han hade hört i hela sitt liv. Det var nästan så att hela studion vibrerade. /---/

19/10 2008, diktsamling:

Nära en tingsplats som du tidigare inte hade känt till...

1.

Där kan man inte slippa lök och pepperoni
i sin kebabrulle. Där lastar man om på kvällarna,

där slänger man sina sopor. Och

där, i närheten, sitter gamlingarna vid ån och

minns.

2.

Ögonen ställer om sig en gång för alla när nya uppgifter kommit till deras kännedom. Det gamla blir osynligt (eller åtminstone suddigt) och det nya lägger nytt ljus över broar, fält och vatten. Mitt i vardagen kan det hända: Att något sagt, eller läst, för alltid rubbar cirklarna.

(Varför bryr jag mig ens om det? Har jag *valt* det kanske?)

3.

(rättelse)

Kanske är det inte *omöjligt* att slippa lök och pepperoni. Men det har hänt vid upprepade tillfällen att jag har fått det. Trots att jag sagt ifrån.

20/10 2008, drama:

Ytterligare information till protokollet

Roller: Stensuggan, Nasare-Hans, Gröt-Rigmor

Scenen: Inför årsmötet i hembygdsföreningen: Valberedningen sammanträder. Egentligen heter inte de två damerna och den gamle herrn så där. De har vanliga namn. Man sitter runt ett bord i föreningens möteslokal. Kaffetermos på bordet. Bullar på bordet. Socker och mjölk, på bordet. Lysrör i taket.

Stensuggan: Jaaaag troor jaaag veet veem soom skaa bli oordförandee.

Nasare-Hans: Jaså, säger du det du, jaså du. Det säger du... (sörplar ur kaffekoppen) Jaså du, det säger du...

Gröt-Rigmor: Vem då?

Stensuggan: (ser sig om, majestätiskt) Måååns, deeen dääär nyyye manneeen i Sääåatbrinkeeen.

Nasare-Hans: Jag har ett förslag till kassör: Nilsson!

Gröt-Rigmor: Han har varit.

Stensuggan: Jaaa, haaan haaar vaaarit.

/---/

20/10 2008, roman:

Kapitel ett

De går hand i hand bort från dansgolvet. De andra ser dem tydligt. De sätter sig och börjar prata, men man hör inte vad de säger.

Kapitel två

På morgonen hade allt varit som vanligt, en vanlig vardag. Alla hade varit på sina jobb och när Petra föreslog att de skulle slå sig lösa och gå ut på krogen kände de andra en slags lättnad: Det var ingen dum idé. Petra ringde runt och alla tyckte att det passade dem utmärkt.

Kapitel tre

De blev lite oroliga när han plötsligt reste sig så häftigt att bordet höll på att välta. Det var flera av dem som var på väg att resa sig, gå fram och fråga hur det stod till egentligen. Men Petra hejdade dem: ”Ni får väl låta dem klara upp det där själva. De är ju vuxna människor”. Det var typiskt Petra. Hon hade en väldig tilltro till att allt skulle ordna sig av sig självt och hon ville sällan riskera sin egen bekvämlighet för någon annans skull.

Kapitel fyra

Vid lunchen hade det kommit fram att Sol och Rita hade ett förhållande. Det var väl ingen som visste varför man plötsligt visste att det var så, men det blev offentliggjort ändå genom att Petra helt enkelt sade: ”Nu är det uppenbart att Sol är kär i Rita. Det vet ju alla.” Alla visste inte det och för någon, som inte sade något, var det rena chocken.

Kapitel fem

Nu höll det på att spåra ur. Sol satt och bara stirrade tomt framför sig medan Rita gick upp och dansade, dans efter dans, med olika främmande karlar. Lars gick till slut fram och ruskade honom i axeln: ”Du Sol, sitt inte här och deppa! Kom över till oss.” Men det fick inte alls den effekt som Lars hade tänkt sig. Sol tycktes visserligen vakna till, men sedan for han upp och började tränga sig ut på dansgolvet i riktning mot Rita. Till och med Petra såg orolig ut. ”Nu smäller det”, tänkte hon.

Kapitel sex

Sol låg uppträngd mot väggen i en konstig ställning, trots att dansgolvet nu var alldeles tomt och all trängsel hade upphört för längesedan. Petra böjde sig sakta ned och tittade. Det var en stor oregelbunden, röd fläck mitt fram på Sols skjorta. ”Blod” tänkte hon. Nu har någon ställt till det för sig riktigt ordentligt.

Petra var inte direkt känd för sin känslighet och empati, men nu kunde även hon tycka att den här kvällen inte riktigt blivit vad hon hade förväntat sig och hon tyckte uppriktigt synd om både Rita och Sol. ”Att det skulle gå så illa”, suckade hon. I samma ögonblick som hon reste sig upp igen, hörde hon sirenerna. ”Polisen är snart här. Det var då för väl ändå”.

20/10 2008, diktsamling:

Milda makter

1.

Som en mor stryker sin lille son över pannan för att få honom att somna.
Som en motorbromsning inför en rondell.
Som en knapptryckning: I en hiss, i en kontorslokal, i en cortisoninhalator.
Som en erinran. En tillsägelse, en reprimand. Etc.

2.

Inne i texten:

Stavelserna, ordföljderna, adjektiven och verben: Bilderna som de formar.

3.

Som vinden flyttar löven närmare husets väggar.
Som båtens reling dunkar mot sin kajplats.
som en fjärils vinge virvlar upp röksvampens sporer: Ett litet giftgrönt moln.
Flera tusen mutationer i sekunden. Etc.

21/10 2008, drama:

Hjärtat till vänster

Roller: Arvid och Axel (två gamla män)

Scenen: Lasarettet. Ett enskilt rum. Axel ligger i sängen. En droppställning på högra sidan av sängen. Arvid på en stol på vänstra sidan.

Axel (med svag röst): Tack för att du kom hit, det var en överraskning. Äh, jag menar att det var roligt. Inte en överraskning. Ta inte illa upp.

Arvid: Jag förstår. Hur känner du dig nu?

Axel: Jag har inte ont någonstans. Men jag är trött. Allra tröttast här inne! (han lyfter vänster arm och klappar lätt med handen över bröstet) Jag tror det är hjärtat som är mest utslitet på mig.

Arvid: Ja, så är det nog. Själv är jag tröttast här uppe! (klappar sig med handen på huvudet) Det liksom gnisslar och skriker när jag tänker numera.

Axel (försöker skratta): Ja, du har nog slitit på hjärnan. Du har alltid varit en "tänkare" du...

/---/

21/10 2008, roman:

/---/

Kapitel ett

På gården fanns två soptunnor som alla använde, men som ingen ville se. Idag stod emellertid någon och betraktade dem, djupt försjunken i tankar. Han bodde på första våningen i en liten etta och arbetade sedan flera år tillbaka på det stora bageriet i kvarteret bredvid. Den som till äventyrs var vaken vid fyratiden på morgonen kunde varje dag se honom komma ut genom porten och vandra iväg uppåt gatan. Men idag var det söndag.

Ingen visste speciellt mycket om honom. Det var en kort man med ett robust yttre och hans namn var Grundén. Det tyckte man sig veta eftersom det satt en handskriven lapp med det namnet upptejpad på hans dörr. Just detta var lite avvikande. Även om de flesta som bodde i gårdens lägenheter var lågavlönade eller arbetslösa hade alla andra ändå en riktig namnskylt.

Eftermiddagen var sen och solen hade sedan länge försvunnit från den lilla blå fyrkanten himmel som vilade som ett lock över gården. /---/

21/10 2008, diktsamling:

*

En antecknings liv och död
kan vara hur intressant som helst.

*

Hör här:

- Det är fult att vara auktoritär.

- Ja.

- Alla tolkningar är lika bra.

*

Är det inte väl långsökt
att uppkalla ett hav
efter någon som
störtade i det?

22/10 2008, drama:

Ur dramat "Ikaros första kärlek"

/---/

- Du säger "ballong" som om det vore ett slags metafor! Kan du inte försöka komma ner på jorden någon gång ibland?

- Du skulle bara veta...

/---/

22/10 2008, roman:

/---/ där alldeles ensam, kväll efter kväll. Jag kände mig ensam och en smula övergiven faktiskt. /---/

22/10 2008, diktsamling:

*

Jag undrar hur det är med den generativa
grammatiken nuförtiden? Kan man härleda
allt tillbaka till ett gemensamt grammatiskt,
underjordiskt sammanhang?

*

I Uppsala fick jag lära mig grunderna:

Träden sträckte sina grenar – eller
var det rötter – omkring sig. De
trevade försiktigt (åtminstone mina)
efter ett djupare sammanhang.

Jag förstod nog aldrig det fina
i kråksången.

*

Nej, det är bara rösterna som finns,
som skär genom luften – etern –
och träffar ibland, ibland inte
där de avsåg. Avser. Kommer att
avse.

23/10 2008, diktsamling:

”Du vet att du har treglasfönster när...”

Nej, vänta förresten: Mitt eget ansikte är intakt.

Det är bara skrivbordslampan och de andra döda
tingen som uppträder tredelade i
spegelbilden.

*

Det finns en anteckning som borde göras

idag. Men det här är ingen dagbok. Låt oss då säga så här:

Idag fick jag en bok gratis – och den första boken som jag in-
förskaffade av samme författare fick jag billigt, för många år sedan.

Det var ett skred – en illusorisk maktförskjutning.

*

Nu är det riktigt höst. Trots att jag inte kan se det. Men jag hör
att löven är *knastertorra* i vinden.

(Två rådjur på gärdet i morse. Jag bara väntade på knallen.)

23/10 2008, drama:

Ur "Ikaros första kärlek"

/---/

- Att du inte skäms, gosse!

/---/

23/10 2008, roman:

/---/ Och så är det de där modernistpoeterna som för vidare arvet från till exempel Picasso. De målar upp något och så är det en speciell vinkling, en vridning av perspektivet. Det räcker. För dem. /---/

24/10 2008, drama:

/---/

- Notera att jag sade det igår, om du minns?

- Va? Ja, kanske det.

- Minns du, eller minns du inte?!

- Ja, ja, jag minns väl det då för helvete!

/---/

24/10 2008, roman:

/---/ en rubin. I själva verket hade han tänkt lägga den i sitt kassaskrin under disken, men så kom han att tänka på att Iria kunde fråga efter den på mottagningen nästa dag, och då föreföll det klokare att placera den i kavajfickan så länge. Hon hade sådana märkliga nycker ibland och ju mer han tänkte efter så verkade det möjligt att hon till och med skulle bestämma sig för att kräva den tillbaka. Herregud! Det fick inte ske.

Ute på gatan hade trafiken glesnat och man såg fram emot ännu en ljum sommarkväll. /---/

24/10 2008, diktsamling:

I allmänhet utfärdas väderprognoserna, börsnoteringarna etc.
I allmänhet är inga dikter skrivna.

*

Jag kan inte komma över det där
med de muterande generna:
En virvel av tomteblöss –
tusen gnistor i sekunden!

Och bara en av tusen bränner hål
i kavajen.

*

Man kan alltid besvara en fråga med en fråga:

”- Anna, ska vi gå och äta?

- Ska ni döda mig nu?”

25/10 2008, drama:

Blickvred

Roller: Bergslagsgubbens son

Scenen: Bergslagsgubbens son sitter i vardagsrummet. Det är sen kväll och han är ensam. En TV står i ett hörn och stirrar blint ut i det svagt upplysta rummet. Bergslagsgubbens son sitter uppkrupen i soffan.

Bergslagsgubbens son: Man måste vrida blicken och perspektivet utåt. Det är så jag tänker. Annars skulle jag bli galen. Och när man gör just det, ett blickvred, så gör det ont. Men man måste. Alternativet är att sälja ut allt det lilla man har. Det är inte någonting för publiken. Gubben har somnat och därmed har världen somnat. /---/

25/10 2008, roman:

/---/ så över måttan intressant. Det riktigt brusar inom mig av entusiasm.” /---/

25/10 2008, diktsamling:

Om man tänker sig en spade som sticks ned i jorden
och vänder upp ett stycke jord.

Vilken yrsel det ska åsamka maskar, gråsuggor och tusen-
fotingarna! Hur ska de känna sig?

,

Och det kan ske i ren distraktion medan man kallpratar.

,

Hur illa vore det då inte att...

(Det där var ändå bara en metafor – en bild)

26/10 2008, drama:

/---/

- Kan du tänka dig? Han kunde alla sina PIN-koder ända tillbaka till tolvårsåldern!

- Det är inte möjligt. Han ljuger för dig.

- Ja, det är möjligt förstås. Men *om* det är sant, vilken kontroll över den egna identiteten.

/---/

26/10 2008, roman:

/---/ och salt som sakta lakas ut. Saltet ställer i sig självt till problem som läggs till alla de andra bekymmer man redan har. Och det värsta är att hela processen är irreversibel, i stort sett.”

Jag satt tyst en stund och tänkte. Vad menar han? Vill han skrämma mig? Eller är det bara sådant där snack som är till för att fylla ut tiden? Jag skulle ge mig iväg om två timmar och hade egentligen en massa andra saker att göra innan dess. Varför skulle jag bli sittande och höra på hans malande ordströmmar? /---/

26/10 2008, diktsamling:

Det har blåst hela natten och skyarna är grå.
Körsbärsträden fäktar fortfarande vilt med grenarna
och de sista kvarhängande löven.

Glasartat

*

Finns

*

Finns

27/10 2008, drama:

Vi struntar i Bergslagsgubben!

Roller: En rysk talkör

Scenen: En blåsig gräsbevuxen kulle. Högst upp står kören och vrålar fram sina ord.

Den ryska talkören: Åh, vad vi struntar i Bergslagsgubben! Inte på ett aktivt och glödande sätt. Nej, vi struntar i honom oengagerat och liksom slapt! Så är det! Ja, så är det. Här på den blåsiga kullen mellan västan och östan. /---/

27/10 2008, roman:

/---/ Så steg en ny dag upp ur det grå. Men allt var så fantastiskt vackert ändå. Det hade börjat kvillra i träden redan vid sextiden på morgonen. Han var tidigt uppe. Det fanns inget som kunde få honom att vilja sova över tiden. Inget tråkigt arbete som han för en gångs skull var ledig ifrån.

/---/

27/10 2008, diktsamling:

Jag börjar redan tänka på
hur det skall bli när jag
kommer hem.

*

Hur många gånger ska
jag förnedra mig?

*

Best Eastern Hotel – Ekaterinburg

28/10 2008, drama:

Samtal om björkar

Roller: Lektorn, Professorn

Scenen: På ett tåg genom Sibirien.

Prof.: De där björkarna är planterade.

Lektorn: (högt till professorn) Nej! Det tror jag inte. (Tyst för sig själv i skydd av ljudet från skenorna) Planterade? Nej, det kan de väl verkligen inte vara. Men jag blir osäker nu. Alla dessa mil av underbara, glesa björkskogar. Kan man tro att de är planterade? Vem skulle ha gjort det?

/---/

28/10 2008, roman:

/---/ Och då, alldeles bakom ryggen där han satt vid skrivbordet, hade han Gustav Klimts björkskog. Det var konstigt.

/---/

28/10 2008, diktsamling:

1.

Hon kommer inte till Sibirien.
Han kommer till Sibirien.
Han kommer inte till Sibirien.
Han kommer till Sibirien.

Hon kommer kanske till Sibirien.

2.

Du måste komma ihåg
att skaka hand med dig
själv varje kväll. Och
be dig själv om ursäkt.
Stryka streck.

3.

Notblad från underjorden.
De flyger upp och fram i ljuset.
Läs dem och du skall inte sörja
mer.

29/10 2008, drama:

/---/

- Åh, hjälp! Sibirien.

/---/

29/10 2008, roman:

/---/ Och hon gick med på att dansa foxtrot /---/

29/10 2008, diktsamling:

1.
Finns

2.
Finns

3.
Finns: Sibirien...

30/10 2008, drama:

Rakt ingenting

Roller: Nattportieren

Scenen: Hotellobbyn. Natt. Norberg.

Nattportieren: Jag skulle kunna ha en nattmössa. Det skulle verkligen inte störa någon. Jag förstår inte varför det måste vara så kallt här om nätterna.

/---/

30/10 2008, roman:

/---/ Med de ögonbrynen kan han komma hur långt som helst, tror jag. /---/

30/10 2008, diktsamling:

DIKTSAMLING I

Ordet ”diktsamling” framstår
plötsligt som *främmande*.
Det är en snirklig skriftbild.

Kanske som en sibirisk flod
jag aldrig kom att se.
Och vem ser mig? Vem är
det som förstår bättre än
jag själv
vem jag är?

Ordet förstår inte heller
sig självt. Det riktar sin
uppmärksamhet utåt, mot
läsaren.

DIKTSAMLING 2

Det är en sen natt
i en stad
öster om Ural.
Jag är bara säker på att
allt går att förstå bättre
av någon annan.
(Jag vill hela tiden skriva
något av orden ”ynkedom”
eller ”ynklig”)

DIKTSAMLING 3

Jag finns för de andra.
Björkarna gör att allt
vitnar. Och solen gick
ned röd över mina, många,
alla, frågor.

31/10 2008, drama:

Rakt ingenting II (andra natten)

Roller: Nattportieren

Scenen: Lobby. Natt. Norberg.

Nattportieren: (stryker sig med handen över den kala hjässan) Det må jag säga! Idag har verkligen gästerna varit ovanligt besvärliga. Och nu sitter jag här och vakar, utan nattmössa. Det är väl kanske så att jag inte *vågar* ha en sådan. Det *kan* ju komma någon. Det är en möjlighet – även om det aldrig händer. (Han tystnar, tittar sig liksom plötsligt intresserad omkring. Som om allt vore nytt för honom). Vad det ändå är intressant att studera nya ting och miljöer! Jag har ju föredraget att gå till i morgon. Hoppas det kommer en stor och engagerad publik.../---/

31/10 2008, roman:

Han tänkte att det nog är med oss som det är med pirogerna: Det mest intressanta finns gömt inuti.

Jag tänkte att det nog är med oss som med pirogerna: Det viktigaste finns därinne.

Du tänkte att vi kunde liknas vid piroger: Vi har något gott dolt inom oss.

Det är med oss som med pirogerna: Vi döljer något.

31/10 2008, diktsamling:

Sladdar (i taket SkyCity)

1.

Hur många tunnor utsäde har prästgården
i Vivalla egentligen per år? Finns det en
beskrifning öfver Närke? Och: Finns det en
prästgård
i Vivalla
vi i
valla
viv
alla
alla
alla

2.

Ordskr- ljudskr-
ift. Bosch ift. ”i trappan, på hemvägen,
”ätbart borrhmaskin... alltså /---/
i hushållet.”

3.

Har de något ätbart i alla
i prästgården i Vivalla? viv
Med borrhmaskin i viv
trappan – vi gör vi
”ordskrift och ljudskrift”. vi